

Niemiecki Urząd Skarbowy wzywa często podatników do złożenia zeznania podatkowego pod rygorem nałożenia kary pieniężnej oraz szacunkowego naliczenia należnego podatku do zapłacenia. Podatnicy otrzymują wezwania najczęściej po głównym okresie rozliczeniowym, który trwa **do 31 maja**, a więc w okresie począwszy od miesiąca czerwca wzwyż.

W przypadku otrzymania pisma z niemieckiego Urzędu Skarbowego wzywającego do złożenia zeznania podatkowego należy niezwłocznie dokonać rozliczenia. Obowiązek ten dotyczy także osób, które nie osiągnęły w Niemczech żadnego dochodu, a pomimo to otrzymały wezwanie z niemieckiego Urzędu Skarbowego do złożenia zeznania podatkowego. W takim przypadku należy złożyć zerowe zeznanie podatkowe. Pracodawca jest z kolei zobowiązany do zgłoszenia podatku od dochodu pracownika do 10 dnia po zakończeniu okresu obrachunkowego. Jeżeli okres obrachunkowy wynosi jeden miesiąc kalendarzowy, to pracodawca zgłasza podatek dochodowy pracownika do 10 dnia następnego miesiąca. Zgłoszenie jest obowiązkowe.

Gdyby pracodawca spóźnił się ze złożeniem właściwej deklaracji do Urzędu Skarbowego, to wtedy:

A) pracodawcy może zostać naliczony do zapłacenia dodatek za spóźnienie,

B) Urząd Skarbowy może szacunkowo określić wysokość należnego podatku wydając decyzję szacunkową.

Dla podatnika niezłożenie rocznej deklaracji podatkowej wiąże się z wieloma konsekwencjami natury prawnej i administracyjnej. Kto nie wypełni obowiązku złożenia w terminie zeznania podatkowego, na tego niemiecki Urząd Skarbowy może nałożyć karę w postaci grzywny. Wtedy grzywna będzie miała charakter prawnego przymuszenia w celu złożenia deklaracji podatkowej. Zawsze trzeba jako podatnik pamiętać, że niemiecki system podatkowy uprawnia tamtejsze Urzędy Skarbowe do oszacowania podstawy do opodatkowania (szacunkowe dochody) i naliczenia szacunkowo podatku należnego do zapłacenia. Prawo to wynika z zapisu § 162 niemieckiej ordynacji podatkowej.

Podatnik będzie zatem musiał zapłacić podatek w takiej kwocie, jaką oszacuje niemiecki Urząd Skarbowy. Ta może się przecież różnić od kwoty faktycznie osiągniętych przez podatnika dochodów, a co za tym idzie inna będzie wysokość podatku należnego do zapłacenia. Często naliczenie szacunkowe daje dużo większą kwotę podatku, który trzeba zapłacić. Do tego dochodzą dodatki za zwłokę, które niemiecki Urząd Skarbowy nakłada na podatników, którzy spóźnili się ze złożeniem deklaracji podatkowej w wyznaczonym terminie. O tym mówi § 152 niemieckiej ordynacji podatkowej.

Obowiązek złożenia zeznania podatkowego w Niemczech występuje niezależnie od faktu, czy w Polsce złożyło się już swój PIT. Niemiecka ustawa o podatku dochodowym od osób fizycznych (Einkommensteuergesetz) nakłada bowiem obowiązek rozliczenia się z niemieckim fiskusem z dochodów uzyskanych w Niemczech niezależnie od złożenia zeznania podatkowego w kraju zamieszkania, czy też pochodzenia (w tym przypadku w Polsce).

Aby uniknąć podwójnego opodatkowania dochodów, Polska i Niemcy zawarły umowę o unikaniu podwójnego opodatkowania, a ta reguluje kwestię, które to faktycznie państwo ma prawo do opodatkowania dochodów podatnika i w jakiej formie kraj zamieszkania ma unikać

podwójnego opodatkowania. Prowadzi to do tego stosowania dwóch metod unikania podwójnego opodatkowania, tj. metody zwolnienia i metody zaliczenia.

Metoda zwolnienia polega faktycznie na zwolnieniu. Stosując tę zasadę dochody opodatkowane już w państwie źródła, pozostają w kraju zamieszkania wolne od podatku. Jednak trzeba pamiętać, że uwzględnia się je przy obliczaniu stawki podatkowej.

Metoda zaliczenia polega na zaliczeniu podatku zapłaconego w państwie źródła przy obliczaniu podatków należnego do zapłacenia w kraju zamieszkania.

Niemieckie Urzędy Skarbowe mogą sprawdzać Polaków osiągających dochody na terenie Niemiec pod kątem powstania długu podatkowego. Jeśli takowy powstał, to urzędy określają jego wysokość. Wtedy też następuje wezwanie do złożenia zeznania podatkowego. Jeżeli niemiecki Urząd Skarbowy stwierdzi dług podatkowy, to naliczy podatnikowi odsetki na podstawie § 233a niemieckiej ordynacji podatkowej .